

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

59. sējums

2016. gada 21. novembris

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2016/C 428/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzinumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2016/C 428/02	Lieta C-87/16 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2015. gada 2. decembra spriedumu lietā T-528/13 <i>Kenzo/EUIPO – Tsujimoto</i> (“KENZO ESTATE”) 2016. gada 11. februārī iesniedza <i>Kenzo Tsujimoto</i>	2
2016/C 428/03	Lieta C-344/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 21. jūnijā iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>Die Länderbahn GmbH DLB/DB Station & Service AG</i>	2
2016/C 428/04	Lieta C-417/16 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2016. gada 10. maija spriedumu lietā T-806/14 <i>August Storck KG/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs</i> 2016. gada 27. jūlijā iesniedza <i>August Storck KG</i>	3
2016/C 428/05	Lieta C-437/16 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (tiesnesis vienpersoniski) 2016. gada 1. jūnija spriedumu lietā T-34/15 <i>Wolf Oil Corp./Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs</i> 2016. gada 4. augustā iesniedza <i>Wolf Oil Corp.</i>	4
2016/C 428/06	Lieta C-447/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 11. augustā iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>Roland Becker/Hainan Airlines Co. Ltd</i>	5

2016/C 428/07	Lieta C-448/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 11. augustā iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan/Air Nostrum L.A.M. S.A.</i>	5
2016/C 428/08	Lieta C-467/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 22. augustā iesniedza <i>Amtsgericht Stuttgart</i> (Vācija) – <i>Brigitte Schlömp/Landratsamt Schwäbisch Hall</i>	6
2016/C 428/09	Lieta C-470/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 22. augustā iesniedza <i>High Court</i> (Īrija) – <i>North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy/An Bord Pleanála, The Minister for Communications Energy and Natural Resources, Ireland, Attorney General</i>	7
2016/C 428/10	Lieta C-475/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 17. augustā iesniedza <i>Protodikeio Rethymnis</i> (Grieķija) – Kriminālprocess pret K.	8
2016/C 428/11	Lieta C-482/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 7. septembrī iesniedza <i>Oberlandesgericht Innsbruck</i> (Austrija) – <i>Georg Stollwitzer/ÖBB Personenverkehr AG</i>	11
2016/C 428/12	Lieta C-484/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 8. septembrī iesniedza <i>Giudice di pace di Taranto</i> (Itālija) – kriminālprocess pret <i>Antonio Semeraro</i>	12
2016/C 428/13	Lieta C-487/16 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2016. gada 28. jūnija spriedumu lietā T-216/13 <i>Telefónica</i> /Komisija 2016. gada 11. septembrī iesniedza <i>Telefónica S. A.</i> . . .	12

Vispārējā tiesa

2016/C 428/14	Lieta T-167/14: Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – <i>Søndagsavisen</i> /Komisija Valsts atbalsts — Atbalsta shēma ražošanai un inovācijām drukātās preses jomā — Lēmums necelt iebildumus — Lēmums, ar kuru atbalsta shēma atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu — Ieinteresēto personu procesuālās tiesības — Nopietnu grūtību neesamība — Pienākums norādīt pamatojumu . . .	14
2016/C 428/15	Lieta T-350/15: Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – <i>Perry Ellis International Group/EUIPO – CG</i> (“p”) Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas var tikt uztverta kā burts “p”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas Eiropas Savienības un valsts grafiskas preču zīmes “P PROTECTIVE” un “P” — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts	14
2016/C 428/16	Lieta T-461/15: Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – <i>Guccio Gucci/EUIPO – Guess? IP Holder</i> (Četru savstarpēji savītu “G” attēls) Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības grafiska preču zīme, kas attēlo četrus savstarpēji savītus “G” — Agrākas Eiropas Savienības, valsts un starptautiskas grafiskas preču zīmes “G” — Relatīvs atteikuma pamats — Apzīmējumu līdzības neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts . .	15
2016/C 428/17	Lieta T-753/15: Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – <i>Guccio Gucci/EUIPO – Guess? IP Holder</i> (Četru savstarpēji savītu “G” attēls) Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas attēlo četrus savstarpēji savītus “G”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas Eiropas Savienības un starptautiskas grafiskas preču zīmes “G” — Relatīvs atteikuma pamats — Apzīmējumu līdzības neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts	16
2016/C 428/18	Lieta T-600/15: Vispārējās tiesas 2016. gada 28. septembra rīkojums – <i>PAN Europe u.c./Komisija</i> Prasība atcelt tiesību aktu — Augu aizsardzības līdzekļi — Darbīgā viela sulfoksafloors — Iekļaušana Īstenošanas regulas (ES) Nr. 540/2011 pielikumā — Tieša skārums neesamība — Nepieņemamība	16

2016/C 428/19	Lieta T-635/16: Prasība, kas celta 2016. gada 1. septembrī – IPA/Komisija	17
2016/C 428/20	Lieta T-653/16: Prasība, kas celta 2016. gada 19. septembrī – Malta/Komisija	18
2016/C 428/21	Lieta T-654/16: Prasība, kas celta 2016. gada 13. septembrī – Foshan Lihua Ceramic/Komisija	19
2016/C 428/22	Lieta T-686/16 P: Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2016. gada 18. jūlija rīkojumu lietā F-68/15 Possanzini/Frontex 2016. gada 23. septembrī iesniedza Daniele Possanzini	19
2016/C 428/23	Lieta T-713/16: Prasība, kas celta 2016. gada 7. oktobrī – Fair deal for expats u.c./Komisija	20

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

(2016/C 428/01)

Jaunākā publikācija

OV C 419, 14.11.2016.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 410, 7.11.2016.

OV C 402, 31.10.2016.

OV C 392, 24.10.2016.

OV C 383, 17.10.2016.

OV C 371, 10.10.2016.

OV C 364, 3.10.2016.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2015. gada 2. decembra spriedumu lietā T-528/13 Kenzo/EUIPO – Tsujimoto (“KENZO ESTATE”) 2016. gada 11. februārī iesniedza Kenzo Tsujimoto

(Lieta C-87/16 P)

(2016/C 428/02)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Kenzo Tsujimoto (pārstāvji – A. Wenninger-Lenz, M. Ring, W. von der Osten-Sacken, Rechtsanwälte)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), Kenzo

Tiesa (desmitā palāta) ar 2016. gada 21. jūlija rīkojumu ir atzinusi apelācijas sūdzību par nepieņemamu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 21. jūnijā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) – Die Länderbahn GmbH DLB/DB Station & Service AG

(Lieta C-344/16)

(2016/C 428/03)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāja: Die Länderbahn GmbH DLB

Atbildētāja: DB Station & Service AG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar direktīvas⁽¹⁾ tiesību normām par infrastruktūras uzņēmuma vadības neatkarību (4. panta 1., 4. un 5. punkts), maksas noteikšanas principiem (7.–12. pants) un regulatīvās iestādes uzdevumiem (30. pants) ir saderīga valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru dzelzceļa infrastruktūras objekta lietotājs, pret kuru infrastruktūras pārvaldītājs civiltiesā ir cēlis prasību par lietošanas atlīdzības samaksu vai kurš lūdz samaksātas lietošanas atlīdzības atmaksu, var norādīt, ka infrastruktūras pārvaldītāja ieviestā maksa neatbilst taisnīguma prasībai?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai ar minētajām direktīvas tiesību normām ir saderīga valsts tiesību norma, atbilstoši kurai tiesai, ja tā secina, ka ieviestā maksa nav taisnīga, ir tiesības un pienākums spriedumā noteikt maksājamo maksu?

⁽¹⁾ Padomes 2001. gada 26. februāra Direktīva 2001/14/EK par dzelzceļa infrastruktūras jaudas iedalīšanu un maksas iekasēšanu par dzelzceļa infrastruktūras lietošanu un drošības sertifikāciju (OV L 75, 29. lpp.; OV Īpašais izdevums latviešu valodā, 7. sēj., 5. nod., 404.–421. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2016. gada 10. maija spriedumu lietā T-806/
14 August Storck KG/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs 2016. gada 27. jūlijā iesniedza
August Storck KG**

(Lieta C-417/16 P)

(2016/C 428/04)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: August Storck KG (pārstāves – I. Rohr, P. Goldenbaum, Rechtsanwältinnen)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 10. maija spriedumu lietā T-806/14;
- atcelt Apelācijas padomes lēmumu lietā R 0644/2014–5 vai, pakārtoti, attiecīgā gadījumā nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;
- piespriest EUIPO segt savus izdevumus, kā arī atlīdzināt prasītājam tiesvedībās Tiesā un Vispārējā tiesā radušos tiesāšanās izdevumus, kā arī procesā Apelācijas padomē radušos izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

- I. Pirmais apelācijas sūdzības pamats: Regulas Nr. 207/2009 ⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums – nepareizu kritēriju piemērošana
1. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, prasot, ka, lai preču zīmei piemistu atšķirtspēja, tai “būtiski ir jāatšķiras no attiecīgajā nozarē pastāvošā standarta vai ierāžām”. Tā esot piemērojusi trīsdimensiju preču zīmju, ko veido pašu preču noformējums bez vārdiskiem vai grafiskiem elementiem, kritēriju, kurš ir stingrāks par parastu preču zīmju kritēriju. Šo stingrāko kritēriju nevarēja piemērot, jo reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir divdimensiju preču zīmē, kurā ir attēlots grafisks elements. Stingrāka kritērija piemērošana esot pretrunā pastāvīgajai judikatūrai.
 2. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, savus apsvērumus pamatojot ar spriedumu *Storck/ITSB*, C-25/05 P, EU: C:2006:422. Minētā lieta nekādā ziņā neesot salīdzināma ar izskatāmo lietu, jo tā attiecās uz precī (iepakojumā) bez jebkāda grafiska un/vai vārdiska elementa.
 3. Tādu noteikumu piemērošana, kas ir stingrāki nekā vārdisku preču zīmju un grafisku preču zīmju gadījumā piemērojamie noteikumi, turklāt neesot pamatota, jo reģistrācijai pieteiktās preču zīmes aizsardzības apjoms esot šaurāks pat par to, kāds būtu reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei, ja to veidotu tikai grafisks elements. Piemērojot stingrākus noteikumus, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kurā ir noteikts, ka neregistrē (vienīgi) preču zīmes, kurām nav atšķirtspējas.

- II. Otrās apelācijas sūdzības pamats: Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts – specializācijas principa nepiemērošana
4. Vispārējā tiesa attiecīgās preces, piešķirot pārlietu plašu nozīmi, ir kvalificējusi kā nedārgas plaša patēriņa preces, pirms kuru pirkšanas nenotiek ilgas pārdomas. Tā rezultātā Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka konkrētajai sabiedrības daļai ir zems uzmanības līmenis, it īpaši attiecībā uz iepakojuma raksturiezīmēm.
 5. Vispārējai tiesai attiecībā uz ļoti specifiskajām precēm (proti, saldumiem, šokolādi un šokolādes izstrādājumiem, konditorejas izstrādājumiem un saldētiem krēmiem) drīzāk bija jāanalizē, kāds ir patērētāju piešķirtās uzmanības līmenis un kāda loma šajā ziņā ir ļoti specifiskajam iepakojumam, kas aptverts ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi. Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi ļoti raksturīgos šo preču pirkšanas apstākļus.
 6. Neņemot vērā attiecīgo preču specifiku, Vispārējā tiesa neesot piemērojusi specializācijas principu. Ja Vispārējā tiesa to būtu izdarījusi pareizi, tā būtu ņēmusi vērā, ka attiecīgo preču patērētāji ir ieraduši pievērst lielu vērību iepakojuma krāsām, formai un dizainam. Attiecīgo preču patērētājiem vispār nebūtu nekādas grūtības identificēt preču izcelsmi, pamatojoties vienīgi uz līniju, krāsu un formu kombināciju, kāda piemīt reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (tiesnesis vienpersoniski) 2016. gada 1. jūnija spriedumu lietā T-34/15 *Wolf Oil Corp.*/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs 2016. gada 4. augustā iesniedza *Wolf Oil Corp.*

(Lieta C-437/16 P)

(2016/C 428/05)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Wolf Oil Corp.* (pārstāvji – P. Maeyaert, J. Muyldermans, advokāti)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 1. jūnija spriedumu lietā T-34/15;
- piespriest *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā pirmajā instancē, segt savus, kā arī atlīdzināt *Wolf Oil* tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja (*Wolf Oil*) lūdz Tiesu atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 1. jūnija spriedumu lietā T-34/15 (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja *Wolf Oil* celto prasību par Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (turpmāk tekstā – “*EUIPO*”) Apelācijas piektās padomes 2014. gada 31. oktobra lēmumu lietā R 1596/2013-5. Apelācijas sūdzība ir balstīta uz diviem pamatiem.

Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu *Wolf Oil* apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums neesot pietiekami pamatots un tajā esot sagrozīti pierādījumi, jo tas neietver atbildi uz vairākiem argumentiem un pretrunām, uz ko *Wolf Oil* norādījusi saistībā ar pamatu par to, ka *EUIPO* esot nepareizi izvērtējis sajaukšanas iespēju Regulas (EK) par Eiropas Savienības preču zīmi⁽¹⁾ (redakcijā, kas nesēn grozīta ar Regulu 2015/2424⁽²⁾); turpmāk tekstā – “Regula par Eiropas Savienības preču zīmi”) 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

Ar savu otro apelācijas sūdzības pamatu *Wolf* apgalvo, ka ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas par Eiropas Savienības preču zīmi 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, jo esot nepareizi piemēroti principi attiecībā uz sajaukšanas iespēju. Šis pamats ir sadalīts trīs daļās. Ar otrā pamata pirmajām divām daļām tiek apgalvota Vispārējās tiesas un Tiesas judikatūrā nostiprināta principa, saskaņā ar kuru konceptuālas atšķirības starp divām preču zīmēm zināmā mērā var atsvērt starp tām esošo vizuālo un fonētisko līdzību, nepareiza interpretācija. Ar otrā pamata trešo daļu pārsūdzētais spriedums tiek apstrīdēts, ciktāl sajaukšanas iespējas visaptverošajā vērtējumā nav ņemta vērā preču zīmju faktiskā izmantošana tirgū.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Regula (ES) 2015/2424, ar ko groza Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi, Komisijas Regulu (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (OV L 341, 21. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 11. augustā iesniedza *Bundesgerichtshof* (Vācija) – *Roland Becker/Hainan Airlines Co. Ltd*

(Lieta C-447/16)

(2016/C 428/06)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Roland Becker*

Atbildētāja: *Hainan Airlines Co. Ltd*

Prejudiciālais jautājums

Vai, pārvadājot personas ar diviem lidojumiem un personai neuzturoties vērā ņemamu laiku pārsēšanās lidostā, pirmā saistītā lidojuma reisa izlidošanas vieta ir jāuzskata par izpildes vietu atbilstoši Regulas (EK) Nr. 44/2001 ⁽¹⁾ 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrajam ievilkumam arī tad, ja prasībā izvirzītais prasījums par kompensāciju saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 261/2004 ⁽²⁾ 7. pantu ir balstīts uz otrajā saistītā lidojuma reisā radušos traucējumu un prasība ir celta pret pārvadājumu līguma līgumslēdzēju pusi, kas gan ir apkalpojošais gaisa pārvadātājs otrā, bet ne pirmā lidojuma gadījumā?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, OV L 12, 1. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Regula (EK) Nr. 261/2004, ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91, OV L 46, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 11. augustā iesniedza *Bundesgerichtshof* (Vācija) – *Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan/Air Nostrum L.A.M. S.A.*

(Lieta C-448/16)

(2016/C 428/07)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāji: Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan

Atbildētāja: Air Nostrum L.A.M. S.A.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 ⁽¹⁾ par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "lietas, kas attiecas uz līgumiem" attiecas arī uz tādu prasījumu par kompensāciju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Regulas (EK) Nr. 261/2004, ⁽²⁾ ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgū kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91, 7. pantu, kas tiek izvirzīts pret apkalpojošo gaisa pārvadātāju, kas nav attiecīgā pasažiera līgumslēdzēja puse?
- 2) Ja ir jāpiemēro Regulas (EK) Nr. 44/2001 5. panta 1. punkts:

Vai, pārvadājot personas ar diviem lidojumiem un personai neuzturoties vērā ņemamu laiku pārsēšanās lidostā, pasažiera galamērķis ir jāuzskata par izpildes vietu atbilstoši Regulas (EK) Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrajam ievilkumam arī tad, ja prasībā izvirzītais prasījums par kompensāciju saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 261/2004 7. pantu ir balstīts uz pirmajā saistītā lidojuma reisā radušos traucējumu un prasība ir celta pret pirmā lidojuma apkalpojošo gaisa pārvadātāju, kas nav pārvadājumu līguma līgumslēdzēja puses?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, OV L 12, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 46, 1. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 22. augustā iesniedza Amtsgericht Stuttgart
(Vācija) – Brigitte Schlömp/Landratsamt Schwäbisch Hall**

(Lieta C-467/16)

(2016/C 428/08)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Stuttgart

Pamatlietas puses

Prasītāja: Brigitte Schlömp

Atbildētāja: Landratsamt Schwäbisch Hall

Prejudiciālais jautājums

Vai saskaņā ar Šveices tiesību normām arī mediācijas iestāde ietilpst "tiesas" jēdzienā 2007. gada 30. oktobra Lugāno konvencijas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās ⁽¹⁾ 27. un 30. panta piemērošanas jomā?

⁽¹⁾ Padomes 2008. gada 27. novembra Lēmums 2009/430/EK par to, lai Kopienas vārdā noslēgtu Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, OV 2008, L 147, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 22. augustā iesniedza High Court (Īrija) – North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy/An Bord Pleanála, The Minister for Communications Energy and Natural Resources, Ireland, Attorney General

(Lieta C-470/16)

(2016/C 428/09)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

High Court (Īrija)

Pamatlietas puses

Prasītāji: North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy

Atbildētāji: An Bord Pleanála, The Minister for Communications Energy and Natural Resources, Ireland, Attorney General

Prejudiciālie jautājumi

- i. Vai valsts tiesiskās iekārtas kontekstā tiesības uz Direktīvas 2011/92/ES ⁽¹⁾ 11. panta 4. punktā paredzēto “ne pārmērīgi dārgo” procedūru ir piemērojamas procesam valsts tiesā, kurā tiek izskatīts jautājums par to, vai konkrētā prasība ir celta pareizajā procesa posmā, ja likumdevējs nav tieši un galīgi noteicis, kurā procesa posmā lēmums būtu jāapstrīd, kā arī ja šis jautājums ir jāizlemj, risinot strīdu tiesā, ņemot vērā katru konkrēto prasības pieteikumu katrā atsevišķā gadījumā saskaņā ar *common law* noteikumiem;
- ii. vai nosacījums par to, ka, ievērojot Direktīvas 2011/92/ES 11. panta 4. punktu, procedūrai ir jābūt “ne pārmērīgi dārgai”, ir piemērojams tādas tiesvedības visiem elementiem, kurā tiek apstrīdēta tādu lēmumu, darbību vai bezdarbības likumība (valsts vai Savienības tiesību kontekstā), uz kuru attiecas šīs direktīvas noteikumi par sabiedrības līdzdalību, vai arī tas ir piemērojams tikai Savienības tiesību elementiem šādas prasības par apstrīdēšanu gadījumā (vai, jo īpaši tikai tiem tās elementiem, kas attiecas uz šīs direktīvas noteikumiem par sabiedrības līdzdalību);
- iii. vai Direktīvas 2011/92/ES 11. panta 1. punktā minētā frāze “lēmumu, darbību vai bezdarbības” ietver administratīvus lēmumus, kuri ir pieņemti, izskatot attīstības piekrišanas pieprasījumu, neatkarīgi no tā, vai ar šādiem administratīvajiem lēmumiem neatgriezeniski un galīgi tiek noteiktas pušu juridiskās tiesības;
- iv. vai, lai nodrošinātu efektīvu tiesisko aizsardzību jomās, uz kurām attiecas Savienības tiesības vides jomā, valsts tiesai ir jāinterpretē valsts tiesības tā, lai tās, cik vien tas iespējams, atbilstu Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta 1998. gada 25. jūnijā Orhūsā, 9. panta 3. punkta mērķiem, a) procedūrā, kurā tiek apstrīdēta tāda attīstības piekrišanas procesa likumība, kas ietver kopīgu interešu projektu, kāds ir paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. aprīļa Regulā Nr. 347/2013 ⁽²⁾ ar ko nosaka Eiropas energoinfrastruktūras pamatnostādnes, un/vai b) procedūrā, kurā tiek apstrīdēta attīstības piekrišanas procesa likumība, ja attīstības projekts skar Eiropas teritoriju saskaņā ar Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvu 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību;
- v. vai, gadījumā, ja atbilde uz iepriekšējā jautājuma a) un/vai b) punktu ir apstiprinoša, nosacījums par to, ka prasītājiem ir “jāatbilst attiecīgās valsts tiesību aktos noteiktajiem kritērijiem, ja tādi būtu”, liedz uzskatīt, ka Konvencijai būtu tiešā iedarbība, apstākļos, kad prasītāji ir izpildījuši valsts tiesību aktos paredzētos kritērijus attiecībā uz pieteikuma iesniegšanu, un/vai viņiem acīmredzami ir tiesības iesniegt pieteikumu a) procedūrā, kurā tiek apstrīdēta tāda attīstības piekrišanas procesa likumība, kas ietver kopīgu interešu projektu, kāds ir paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. aprīļa Regulā Nr. 347/2013 ar ko nosaka Eiropas energoinfrastruktūras pamatnostādnes, un/vai b) procedūrā, kurā tiek apstrīdēta attīstības piekrišanas procesa likumība, ja attīstības projekts skar Eiropas teritoriju saskaņā ar Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvu 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību;

- vi. vai dalībvalsts var paredzēt tiesiskajā regulējumā izņēmumus noteikumam, ka tiesvedībām vides jomā nav jābūt pārmērīgi dārgām, ja šāds izņēmums nav paredzēts Direktīvā 2011/92/ES vai Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas Konvencijā par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta 1998. gada 25. jūnijā Orhūsā; kā arī
- vii. vai, jo īpaši valsts tiesību aktos paredzētā prasība par cēloņsakarību starp apgalvoto prettiesisko darbību vai lēmumu un videi nodarīto kaitējumu kā nosacījumu valsts tiesiskā regulējuma piemērojamībai, lai īstenotu Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta 1998. gada 25. jūnijā Orhūsā, 9. panta 4. punktu, šādi nodrošinot, ka tiesvedības vides jomā nav pārmērīgi dārgas, ir saderīga ar Konvenciju.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīva 2011/92/ES par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OJ 2012, L 26, 1. lpp.)

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. aprīļa Regula (ES) Nr. 347/2013, ar ko nosaka Eiropas energoinfrastruktūras pamatnostādnes un atceļ Lēmumu Nr. 1364/2006/EK, groza Regulu (EK) Nr. 713/2009, Regulu (EK) Nr. 714/2009 un Regulu (EK) Nr. 715/2009 (OV 2013, L 115, 39. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 17. augustā iesniedza *Protodikeio Rethymnis* (Grieķija) – Kriminālprocess pret K.

(Lieta C-475/16)

(2016/C 428/10)

Tiesvedības valoda – grieķu

Iesniedzējtiesa

Protodikeio Rethymnis (*Monomeles Plimmeleiodikeio Rethymnis*) (Retimno Pirmās instances krimināltiesas tiesnesis vienpersoniski, Grieķija)

Apsūdzētais pamatlietā

K.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LESD 19. pants un LESD 263., 266., kā arī 267. pants un lojālas sadarbības princips (LES 4. panta 3. punkts), – pamatojoties uz kuriem dalībvalstīm un to kompetentajām iestādēm ir pienākums veikt visus vispārīgos vai īpašos pasākumus, lai novērstu Savienības tiesību pārkāpumu un lai ievērotu Eiropas Savienības Tiesas spriedumus, it īpaši, ja jautājums ir par tādu Savienības iestāžu tiesību aktu spēkā esamību, kuriem ir *erga omnes* iedarbība, – liek dalībvalstīm atcelt vai atbilstoši grozīt leģislatīvo aktu, ar ko ir tikusi transponēta direktīva, kuru Tiesa vēlāk ir atzinusi par spēkā neesošu tādēļ, ka tā ir pretrunā (ar to ir pārkāptas) Līgumu vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas normas, – lai garantētu Tiesas sprieduma izpildi un tādā veidā novērstu Līgumu vai Hartas pārkāpumu un izvairītos no jauniem pārkāpumiem nākotnē?
- 2) Saistībā ar iepriekšējo jautājumu, – vai LESD 266. pants (bijušais EKL 233. pants) var tikt interpretēts tādējādi, ka jēdziens “struktūra vai organizācija” (plašā nozīmē vai pēc analogijas) ietver arī dalībvalsti, kura savā tiesību sistēmā ir transponējusi direktīvu, kas vēlāk atzīta par spēkā neesošu Līgumu vai Hartas pārkāpuma dēļ, vai arī tādā gadījumā var pēc analogijas tikt piemērots LESD 260. panta 1. punkts?
- 3) Gadījumā, ja atbilde uz iepriekšējiem jautājumiem būtībā ir apstiprinoša, tātad ja dalībvalstīm ir pienākums veikt visus vispārīgos vai īpašos pasākumus Savienības primāro tiesību pārkāpuma novēršanai, attiecīgi atceļot vai grozot leģislatīvo aktu, ar ko ir transponēta direktīva, kuru Tiesa vēlāk ir atzinusi par spēkā neesošu Hartas vai Līgumu pārkāpuma dēļ, – vai šis pienākums attiecas arī uz valsts tiesām tādā ziņā, ka tās nedrīkst piemērot leģislatīvo aktu, ar ko ir transponēta direktīva, kas atzīta par spēkā neesošu, – šajā lietā: Direktīva 2006/24/EK ⁽¹⁾ –, (vismaz daļā), ar ko ir pārkāpti Harta vai Līgumi, un tādējādi [valsts tiesas] nedrīkst ņemt vērā pierādījumus, kuri iegūti, pamatojoties uz šiem aktiem (direktīvu un valsts aktu par tās transponēšanu)?

- 4) Vai valsts tiesiskais regulējums, ar ko ir transponēta Direktīva 2006/24, kuru Tiesa ar 2014. gada 8. aprīļa spriedumu *Digital Rights Ireland Ltd* ⁽²⁾ (C-293/12 un C-594/12) ir atzinusi par spēkā neesošu Hartas pārkāpuma dēļ, ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, kā prasīts Hartas 51. panta 1. punktā[,] tādēļ vien, ka ar to ir transponēta Direktīva 2006/24, neatkarīgi no tā, ka pēc tam Tiesa to ir atzinusi par spēkā neesošu?
- 5) Tā kā Direktīva 2006/24, ko Tiesa vēlāk ir atzinusi par spēkā neesošu, tika pieņemta ar mērķi Eiropas mērogā īstenot saskaņotu sistēmu Direktīvas 2002/58/EK 15. panta 1. punkta izpratnē datu saglabāšanai no komunikāciju pakalpojumu sniedzēju puses noziedzīgu nodarījumu prevencijai, izmeklēšanai, noteikšanai un kriminālvajāšanai, tādējādi, lai nebūtu šķēršļu elektronisko komunikāciju iekšējam tirgum, – vai valsts tiesiskais regulējums, ar ko ir transponēta Direktīva 2006/24, iekļaujas Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta kontekstā tādējādi, ka tas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, kā prasīts Hartas 51. panta 1. punktā?
- 6) Tā kā Savienības dalībvalsts pilsoņa iespējamā notiesāšana krimināllietā, kā šajā gadījumā, nenovēršami nozīmēs ierobežojumus brīvas pārvietošanās tiesību izmantošanā, kādas šim pilsonim izriet no Savienības tiesībām, lai gan šie ierobežojumi principā ir pamatoti, – vai tādēļ ir vienīgi jāuzskata, ka kopumā attiecīgie kriminālprocesi ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, kā prasīts Hartas 51. panta 1. punktā?

Ja atbildes uz iepriekšējiem jautājumiem doma būtībā ir tāda, ka Harta ir piemērojama saskaņā ar tās 51. panta 1. punktu, tad:

- 7) Vai Hartas 7. un 8. pantam un 52. panta 1. punktam atbilst tas, ka dati, kas tiek saglabāti saskaņā ar Direktīvu 2006/24 un/vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, ir pieejami policijai un tā var tos izmantot kriminālizmeklēšanas gaitā, steidzamā gadījumā un it īpaši noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī, bez tiesu iestādes [vai neatkarīgas administratīvas struktūras] iepriekšējas atļaujas, kura piešķirta atbilstoši iepriekš izvirzītajām pamatprasībām un procesuālajām prasībām?
- 8) Vai saskaņā ar Hartas 7. un 8. pant[u] un 52. panta 1. punktu kriminālizmeklēšanas gaitā no policijas vai citu iestāžu, kas nav vienīgi tiesu iestādes, puses, kuras lūdz piekļuvi datiem, kas tiek saglabāti saskaņā ar Direktīvu 2006/24 un/vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, un lūdz [iespēju] tos izmantot, it īpaši tad, ja minētās izmeklēšanas mērķis nav novērst, izmeklēt vai veikt kriminālvajāšanu par īpaši noteiktiem noziedzīgiem nodarījumiem, ko valsts likumdevējs kvalificējis kā smagus, iespējamā tās personas piekrišana, uz kuru šie dati attiecas, izslēdz nepieciešamību saņemt iepriekšēju tiesas [vai neatkarīgas administratīvas struktūras] atļauju piekļūt šiem datiem un izmantot tos, kura piešķirta atbilstoši iepriekš izvirzītajām pamatprasībām un procesuālajām prasībām, it īpaši ņemot vērā, ka pieprasītie dati nenovēršami ietver arī datus par trešajām personām (piemēram: zvanītājs – zvana saņēmējs)?
- 9) Vai kriminālizmeklēšanas gaitā [sniegta] prokurora vienkārša piekrišana piekļuvei datiem, kas tiek saglabāti saskaņā ar Direktīvu 2006/24 un/vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, un to izmantošanai atbilst Hartas 7. un 8. pantam un 52. panta 1. punktam, ja nav tiesas [vai neatkarīgas administratīvas struktūras] iepriekšējas atļaujas, kura piešķirta atbilstoši iepriekš izvirzītajām pamatprasībām un procesuālajām prasībām, it īpaši ja izmeklēšanas mērķis nav novērst, izmeklēt vai veikt kriminālvajāšanu par īpaši noteiktiem noziedzīgiem nodarījumiem, ko valsts likumdevējs kvalificējis kā smagus?
- 10) Ņemot vērā Tiesas 2014. gada 8. aprīļa spriedumu *Digital Rights Ireland Ltd* (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, 60. un 61. punkts) un frāzi “smagi noziedzīgi nodarījumi”, kas ietverta Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā, – vai šī frāze ir Eiropas Savienības tiesību autonomš jēdziens un, ja tā, tad kāds ir tā būtiskais saturs, uz kuru pamatojoties noteikts noziedzīgais nodarījums var tikt uzskatīts par pietiekami smagu, lai pamatotu piekļuvi datiem, kas tiek saglabāti saskaņā ar Direktīvu 2006/24, un to izmantošanu?
- 11) Ņemot vērā Tiesas 2014. gada 8. aprīļa spriedumu *Digital Rights Ireland Ltd* (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, 60. un 61. punkts), un neatkarīgi no tā, vai frāze “smagi noziedzīgi nodarījumi”, kas ietverta Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā, ir autonoma vai nav, – vai Hartas 7. un 8. pants un 52. panta 1. punkts raksturo vispārīgos kritērijus, pamatojoties uz kuriem noteikts noziedzīgais nodarījums ir jāuzskata par pietiekami smagu, lai pamatotu piekļuvi datiem, kas tiek saglabāti saskaņā ar Direktīvu 2006/24 un/vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, un to izmantošanu, un, ja tā, – kādi ir šie kritēriji?

- 12) Gadījumā, ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu būtībā ir apstiprinoša, – vai šī samērīguma pārbaude galīgi izpaužas kā noziedzīgā nodarījuma pazīmju vērtējums izmeklēšanā, a) ko veic tikai [Eiropas Savienības] Tiesa, vai b) ko veic valsts tiesa, pamatojoties uz [Eiropas Savienības] Tiesas noteiktajiem vispārīgajiem kritērijiem?
- 13) Ņemot vērā Tiesas 2014. gada 8. aprīļa spriedumu *Digital Rights Ireland Ltd (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, no 58. līdz 68. punktam un rezolūtvā daļa)*, – vai Hartas 7. un 8. pantam un 52. panta 1. punktam atbilst piekļuve saglabājamiem datiem un to izmantošana, kas notiek saistībā ar kriminālprocesu, pamatojoties uz datu saglabāšanas vispārējo sistēmu, kas izveidota saskaņā ar Direktīvu 2006/24 un [vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, – sistēmu, kas atbilst minētā sprieduma 60., 61., 62., 67. un 68. punktā izklāstītajiem nosacījumiem, bet ne nosacījumiem, kas izklāstīti tā 58., 59., 63. un 64. punktā?

[proti, saglabāšanas sistēmu, kurā, pirmkārt, ir prasīta iepriekšēja atļauja no tiesas atbilstoši iepriekš izvirzītajām pamatprasībām un procesuālajām prasībām, it īpaši ar mērķi novērst, izmeklēt un veikt kriminālvajāšanu par precīzi noteiktiem noziedzīgajiem nodarījumiem, ko valsts likumdevējs uzskaitījis sarakstā un kvalificējis kā smagus, un kura nodrošina saglabāto datu efektīvu aizsardzību pret ļaunprātīgas izmantošanas risku un pret jebkādu nelikumīgu piekļuvi un nelikumīgu izmantošanu (skat. minētā sprieduma 60., 61., 62., 67. un 68. punktu), un, otrkārt, kura atļauj saglabāt datus a) bez izšķirības visām personām, kuras izmanto elektronisko komunikāciju pakalpojumus, lai gan minētajām personām (kuras tiek apsūdzētas vai par kurām tiek veikta izmeklēšana) nav nekā, kas liecinātu par kaut attālu saikni starp šīm personām un smagu noziedzīgu nodarījumu, pirms tiek pārbaudīts apstāklis, saistībā ar kuru komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem ir pieprasītas ziņas; b) pieprasītajiem datiem, pirms fakta, kas ir izmeklēšanas priekšmets, pārbaudes nav jāattiecas i) uz noteiktu laika posmu un/vai ģeogrāfisko zonu, un/vai noteiktu personu loku, kuras varētu tādā vai citā veidā būt iesaistītas smagā noziedzīgā nodarījumā, vai arī ii) uz tādām personām, kuras citu iemeslu dēļ ar to datu saglabāšanu varētu sekmēt smagu noziedzīgu nodarījumu prevenciju, atklāšanu vai kriminālvajāšanu; c) zināmu laika posmu (šajā gadījumā 12 mēnešiem), kas tiek noteikts, nekādi nešķirojot datu kategorijas, kas paredzētas aplūkotās direktīvas 5. pantā, pamatojoties uz to iespējamo noderīgumu izvirzītajam mērķim, vai pēc ieinteresētajām personām (skat. norādītā sprieduma 58., 59., 63. un 64. punktu)]

- 14) Gadījumā, ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu būtībā ir tāda, ka piekļuve šiem datiem un to izmantošana neatbilst Hartas 7. un 8. pantam un 52. panta 1. punktam, – vai valsts tiesai ir pienākums nepiemērot valsts tiesību aktu, ar kuru transponēta Direktīva 2006/24, ko Tiesa atzinusi par spēkā neesošu, vai tiesību aktu, kas pamatots ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, jo tas ir pretrunā Hartai, un tātad vai tā nedrīkst ņemt vērā datus, kas tiek saglabāti un iegūti, pamatojoties uz tiem?
- 15) Ņemot vērā Direktīvu 2006/24, it īpaši tās preambulas 6. apsvērumu, atbilstoši kuram “juridiskās [...] atšķirības valstu noteikumos attiecībā uz datu saglabāšanu noziedzīgu nodarījumu novēršanas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem rada šķēršļus elektronisko komunikāciju iekšējam tirgum”, tās 1. panta 1. punktā norādīto mērķi, kas ir “saskaņot dalībvalstu noteikumus”, kā arī pārējos preambulas apsvērumus, it īpaši [3., 4., 5., 11. un 21. apsvērumu], un ņemot vērā arī Tiesas 2009. gada 10. februāra spriedumu *Īrija/Parlaments un Padome (C-301/06, EU:C:2009:68, no 70. līdz 72. punktam)*, – vai atstāt spēkā likumu, ar ko valsts sistēmā transponēta Direktīva 2006/24, neraugoties uz to, ka Tiesa to ir atzinusi par spēkā neesošu, rada šķērslus iekšējā tirgus izveidei un darbībai, saprotot, ka vēl nav stājies spēkā neviens jaunāks Savienības tiesību pasākums[?]
- 16) It īpaši, vai tas, ka tiek atstāts spēkā likums, ar ko valsts sistēmā transponēta Direktīva 2006/24, neraugoties uz to, ka Tiesa to ir atzinusi par spēkā neesošu, vai valsts likums saskaņā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, rada šķērslus iekšējā tirgus izveidei un darbībai tādēļ, ka kumulatīvi vai alternatīvi:

a) aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā ir noteikti objektīvi kritēriji un pamatnosacījumi, pamatojoties uz kuriem kompetentās valsts iestādes var cita starpā piekļūt saglabājamiem datiem par datu plūsmu un atrašanās vietu un pēc tam tos izmantot, lai novērstu, izmeklētu, atklātu un veiktu kriminālvajāšanu par noziedzīgu nodarījumu, bet šie kritēriji un nosacījumi attiecas uz noteiktu nelikumīgo darbību sarakstu, ko valsts likumdevējs izveidojis, izmantojot savu diskrecionāro varu, un bez saskaņošanas Savienības mērogā;

b) aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā attiecībā uz saglabāto datu aizsardzību un drošību ir noteiktas tehniskās prasības un noteikumi, bet šie noteikumi un prasības nav saskaņoti Savienības mērogā?

- 17) Gadījumā, ja atbilde vismaz uz vienu no iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša, – vai valsts tiesai saskaņā ar Savienības tiesībām ir pienākums nepieņemot valsts tiesību aktu, ar kuru transponēta Direktīva 2006/24, ko Tiesa atzinusi par spēkā neesošu, jo tas ir pretrunā iekšējā tirgus izveidei un darbībai, un tādējādi neņem vērā saglabātos datus, kuriem ir bijis iespējams piekļūt, pamatojoties uz Direktīvu 2006/24 vai valsts tiesību aktiem, kas pieņemti atbilstoši Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktam?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīva 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV 2006, L 105, 54. lpp.).

⁽²⁾ EU:C:2014:238.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 7. septembrī iesniedza *Oberlandesgericht Innsbruck* (Austrija) – *Georg Stollwitzer/ÖBB Personenverkehr AG*

(Lieta C-482/16)

(2016/C 428/11)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberlandesgericht Innsbruck

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Georg Stollwitzer*

Atbildētāja: *ÖBB Personenverkehr AG*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Savienības tiesības to pašreizējā attīstības stadijā, it īpaši Savienības vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips, vispārējais diskriminācijas vecuma dēļ aizlieguma princips LES 6. panta 3. punkta un ES Pamattiesību hartas 21. panta izpratnē, ar LESD 45. pantā paredzēto darba ņēmēju brīvu pārvietošanos saistītais diskriminācijas aizliegums un Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK ⁽¹⁾, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, ir jāinterpretē tādējādi, ka tām pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, kurš tiek aplūkots pamatlietā, ar kuru Eiropas Savienības Tiesas spriedumā *Gotthard Starjakob* ⁽²⁾ konstatētās diskriminācijas vecuma dēļ (proti, *ÖBB* darbinieku līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai pabeigto nodarbinātības laikposmu pirms dienesta attiecību uzsākšanas neņemšana vērā) izbeigšanas nolūkā attiecībā uz nelielu daļu saskaņā ar veco tiesisko regulējumu diskriminēto *ÖBB* darbinieku gan tiek ņemti vērā līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai pabeigtie nodarbinātības laikposmi pirms dienesta attiecību uzsākšanas (taču tikai tie, kas ir faktiski nostrādāti *ÖBB* un tai pielīdzināmos publiskos ar dzelzceļa infrastruktūru saistītos un/vai dzelzceļa satiksmes uzņēmumos Savienībā, EEZ un valstīs, kuras ar Savienību saista asociācijas un/vai brīvas pārvietošanās nolīgumi), tomēr attiecībā uz lielāko daļu sākotnēji diskriminēto *ÖBB* darbinieku līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai pabeigtie nodarbinātības laikposmi pirms dienesta attiecību uzsākšanas vērā ņemti netiek, it īpaši bez ievēribas atstājot tos nodarbinātības laikposmus pirms dienesta attiecību uzsākšanas, kas attiecīgajiem *ÖBB* darbiniekiem sniedz prasmi labāk veikt savu darbu, piemēram, pirms dienesta attiecību uzsākšanas pabeigti nodarbinātības laikposmi privātos un citos publiskos satiksmes uzņēmumos un/vai ar infrastruktūru saistītos uzņēmumos, kuri nodarbojas ar atbildētājas izmantotās infrastruktūras (ritošais sastāvs, sliežu ceļu būvniecība, līniju izbūve, elektriskas un elektroniskas ietaises, centralizācijas posteņi, staciju būvniecība u.tml.) izveidi, izplatīšanu un apkalpošanu, vai tiem pielīdzināmos uzņēmumos, un līdz ar to faktiski tiek nostiprināta nevienlīdzīga attieksme vecuma dēļ pret lielāko daļu *ÖBB* darbinieku, uz kuriem attiecas diskriminējošais tiesiskais regulējums?

- 2) Vai ar tādas dalībvalsts rīcību, kura ir 100 % dzelzceļa transporta uzņēmuma kapitāla daļu īpašniece un šajā uzņēmumā strādājošo darbinieku faktiskā darba devēja, ja tā, 2011. un 2015. gadā pieņemot likuma grozījumus ar atpakaļejošu spēku, pamatojoties uz tīri fiskāliem apsvērumiem, cenšas atņemt šiem darbiniekiem Savienības tiesībās noteiktās tiesības uz nesāņemtā atalgojuma izmaksu vairākos Eiropas Savienības Tiesas spriedumos (*David Hütter*⁽³⁾, *Siegfried Pohl*⁽⁴⁾, *Gotthard Starjakob*) konstatētās diskriminācijas tostarp vecuma dēļ, kas ir tikusi atzīta arī vairākos valsts tiesu spriedumos, tostarp arī [Austrijas Republikas] Augstākās tiesas spriedumā (8 ObA 11/15y), ir izpildīti Tiesas judikatūrā izvirzītie nosacījumi šīs dalībvalsts atbildībai saskaņā ar Savienības tiesībām, un ir īstenots it īpaši pietiekami būtisks Savienības tiesību, piemēram, vairākos Tiesas spriedumos (*David Hütter*, *Siegfried Pohl*, *Gotthard Starjakob*) interpretētā Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkta apvienojumā ar 1. pantu pārkāpums?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Spriedums C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381.

⁽⁴⁾ Spriedums C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 8. septembrī iesniedza *Giudice di pace di Taranto* (Itālija) – kriminālprocess pret *Antonio Semeraro*

(Lieta C-484/16)

(2016/C 428/12)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di pace di Taranto

Lietas dalībnieks pamatlietā

Antonio Semeraro

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīva 2012/29/ES, (ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI)⁽¹⁾, kas Itālijā transponēta ar 2015. gada 15. decembra Leģislatīvo dekrētu Nr. 212 (2016. gada 5. janvāra OV, Vispārējā sērija, Nr. 3), un it īpaši minētās Direktīvas 2012/29/ES preambulas 9., 66. un 67. apsvērumus, kā arī tās 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts, ņemot vērā LESD 83. pantu un Itālijas Konstitūcijas 2. un 3. pantu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49., 51., 53. un 54. pantu, nepieļauj Kriminālkodeksa 594. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma atcelšanu, kā tas ir noteikts 2016. gada 15. janvāra Leģislatīvā dekrēta Nr. 7 [1]. un nākamajos pantos?

⁽¹⁾ OV L 315, 57. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2016. gada 28. jūnija spriedumu lietā T-216/13 *Telefónica*/Komisija 2016. gada 11. septembrī iesniedza *Telefónica S. A.*

(Lieta C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Telefónica S. A.* (pārstāvji – J. Folguera Crespo un P. Vidal Martínez, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu un arī apstrīdēto lēmumu ⁽¹⁾ otrajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ, nospriežot, ka *Telefónica* rīcība nav atzīstama par ierobežojumu mērķa dēļ;
- pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu pirmajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ, nododot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā veiktu liecinieku nopratināšanu, kas ir tikusi atteikta, un pēc būtības izlemtu Vispārējā tiesā *Telefónica* celto prasību atcelt tiesību aktu, ņemot vērā liecinieku nopratināšanas rezultātus;
- pakārtotāk, trešajā apelācijas sūdzības pamatā izklāstīto iemeslu dēļ,
 - atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktu;
 - atzīt mazāku *Telefónica* rīcības smaguma pakāpi un to atbildību mīkstinošo apstākļu esamību, kas aprakstīti šajā pieteikumā izklāstītajā trešajā apelācijas sūdzības pamatā, un
 - noteikt naudas soda apmēra samazinājumu procentos, ņemot vērā šo mazāku smaguma pakāpi un norādītos atbildību mīkstinošos apstākļus, atbilstoši tam, kas izklāstīts minētajā apelācijas sūdzības pamatā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies *Telefónica* gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā Tiesā;
- atļaut šī procesuālā raksta lielāku apjomu, kas nedaudz pārsniedz Tiesas Praktiskos norādījumus ieteikto, ņemot vērā šīs lietas ekonomisko ietekmi uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un izklāstītās argumentācijas sarežģītību.

Pamati un galvenie argumenti

1. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta un 48. panta 2. punkta un Vispārējās tiesas Reglamenta 68. panta pārkāpums, kas esot pieļauts, noraidot pieteikumu par liecinieku nopratināšanu. Vispārējā tiesa, noraidot pieteikumu par liecinieku nopratināšanu, liedza *Telefónica* aizstāvības iespējas, atsakoties no pierādīšanas līdzekļa, kas ir būtisks un izšķirošs pareizai lietas izlemšanai. Pret Vispārējās tiesas pieeju tiek izvirzīti četri pamata iebildumi: i) iebildums par teleoloģisko pretrunu; ii) iebildums par pierādīšanas pienākuma nelīdzsvarotību; iii) iebildums par liecinieku nopratināšanas rezultātu paredzēšanu un iv) iebildums par nelīdzsvarotību izsvēršanā.
2. LESD 101. panta pārkāpums, nepareizi piemērojot judikatūru par ierobežojumiem mērķa dēļ un par pamatojuma sniegšanas un nevainīguma prezumpcijas principiem.

Pakārtoti:

3. Kļūda, kas esot pieļauta, izvērtējot jautājumu par mazāku pārkāpuma smaguma pakāpi un atbildību mīkstinošo apstākļu iestāšanos attiecībā uz *Telefónica* rīcību. *Telefónica* uzskata, ka Vispārējā tiesa savā novērtējumā neesot ņēmusi vērā papildu faktorus, kas liecina par šīs rīcības mazāku smaguma pakāpi un kas pamato naudas soda papildu samazināšanu salīdzinājumā ar Komisijas noteikto apmēru.

⁽¹⁾ Komisijas 2013. gada 23. janvāra Lēmums C(2013) 306 final par procedūru saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 101. pantu (Lieta COMP/39.839 – *Telefónica/Portugal Telecom*).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – *Søndagsavisen*/Komisija

(Lieta T-167/14) ⁽¹⁾

Valsts atbalsts — Atbalsta shēma ražošanai un inovācijām drukātās preses jomā — Lēmums necelt iebildumus — Lēmums, ar kuru atbalsta shēma atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu — Ieinteresēto personu procesuālās tiesības — Nopietnu grūtību neesamība — Pienākums norādīt pamatojumu

(2016/C 428/14)

Tiesvedības valoda – dāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Søndagsavisen A/S* (Søborg, Dānija) (pārstāvji – sākotnēji M. Honoré un C. Fornø, vēlāk M. Honoré, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – L. Grønfeldt un B. Stromsky)

Persona, kas iestājusies lietā atbildētājas prasījumu atbalstam: Dānijas Karaliste (pārstāvji – C. Thorning, pārstāvis, kuram palīdz R. Holdgaard, advokāts)

Priekšmets

Prasība, pamatojoties uz LESD 263. pantu, atcelt Komisijas 2013. gada 20. novembra lēmumu C(2013) 7870 *final*, attiecībā uz Dānijas Karalistes paziņoto valsts atbalsta shēmu SA.36366 (2013/N) ražošanai un inovācijām drukātās preses jomā

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Søndagsavisen A/S* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 223, 14.7.2014.

Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – *Perry Ellis International Group/EUIPO* – CG (“p”)

(Lieta T-350/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas var tikt uztverta kā burts “p”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas Eiropas Savienības un valsts grafiskas preču zīmes “P PROTECTIVE” un “P” — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2016/C 428/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Perry Ellis International Group Holdings Ltd* (Nassau, Bahamas) (pārstāvji – O. Günzel, V. Ahmann un C. Tenkhoff, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji – D. Stoyanova-Valchanova, M. Fischer un D. Gája)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: CG Verwaltungsgesellschaft mbH (Gevelsberg, Vācija) (pārstāvji – T. Körber un E. Vlah, advokāti)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 28. aprīļa lēmumu lietā R 2441/2014–4 attiecībā uz iebildumu procesu starp CG Verwaltungsgesellschaft un Perry Ellis International Group Holdings

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Perry Ellis International Group Holdings Ltd atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 270, 17.8.2015.

Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – Guccio Gucci/EUIPO – Guess? IP Holder (Četru savstarpēji savītu “G” attēls)

(Lieta T-461/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības grafiska preču zīme, kas attēlo četrus savstarpēji savītus “G” — Agrākas Eiropas Savienības, valsts un starptautiskas grafiskas preču zīmes “G” — Relatīvs atteikuma pamats — Apzīmējumu līdzības neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2016/C 428/16)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Guccio Gucci SpA (Florence, Itālija) (pārstāvji – P. L. Roncaglia, F. Rossi un N. Parrotta, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – S. Bonne)

Otrs procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Guess? IP Holder LP (Losandželosa, Kalifornija, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis – D. McFarland, barrister)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 27. maija lēmumu lietā R 2049/2014–4 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp Guccio Gucci un Guess? IP Holder

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;

- 2) *Guccio Gucci SpA* atļūdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp *Guess? IP Holder LP* procesā Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas padomē radušos izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 328, 5.10.2015.

Vispārējās tiesas 2016. gada 11. oktobra spriedums – *Guccio Gucci/EUIPO – Guess? IP Holder* (Četru savstarpēji savītu “G” attēls)

(Lieta T-753/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas attēlo četrus savstarpēji savītus “G”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas Eiropas Savienības un starptautiskas grafiskas preču zīmes “G” — Relatīvs atteikuma pamats — Apzīmējumu līdzības neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2016/C 428/17)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Guccio Gucci SpA* (Florence, Itālija) (pārstāvji – P. L. Roncaglia, F. Rossi un N. Parrotta, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – S. Bonne)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: *Guess? IP Holder LP* (Losandželosa, Kalifornija, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis – D. McFarland, barrister)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 14. oktobra lēmumu lietā R 1703/2014–4 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Guccio Gucci* un *Guess? IP Holder*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Guccio Gucci SpA* atļūdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp *Guess? IP Holder LP* procesā Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas padomē radušos izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 78, 29.2.2016.

Vispārējās tiesas 2016. gada 28. septembra rīkojums – *PAN Europe u.c./Komisija*

(Lieta T-600/15) ⁽¹⁾

Prasība atcelt tiesību aktu — Augu aizsardzības līdzekļi — Darbīgā viela sulfoksaflogs — Iekļaušana Īstenošanas regulas (ES) Nr. 540/2011 pielikumā — Tieša skārums neesamība — Nepieņemamība

(2016/C 428/18)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)* (Brisele, Beļģija), *Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life)* (Louvain-la-Neuve, Beļģija), *Unione nazionale associazioni apicoltori italiani (Unaapi)* (Castel San Pietro Terme, Itālija) (pārstāvji – B. Kloostra un A. van den Biesen, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – L. Pignataro-Nolin, G. von Rintelen un P. Ondrůšek)

Priekšmets

Prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un kurā tiek lūgts atcelt Komisijas 2015. gada 27. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 2015/1295, ar ko apstiprina darbīgo vielu sulfoksafloru saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1107/2009 par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū un groza Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 540/2011 pielikumu (OV 2015, L 199, 8. lpp.)

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) *European Crop Protection Association (ECPA), de Dow AgroSciences Ltd un de Dow AgroSciences Iberica SA* pieteikumi par iestāšanos lietā vairs nav jāizskata;
- 3) *Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life) un Unione nazionale associazioni apicoltori italiani (Unaapi)* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 4) *PAN Europe, Bee Life, Unaapi, Komisija, ECPA, Dow AgroSciences un Dow AgroSciences Iberica* sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar pieteikumiem par iestāšanos lietā pašas.

⁽¹⁾ OV C 59, 15.2.2016.

Prasība, kas celta 2016. gada 1. septembrī – IPA/Komisija

(Lieta T-635/16)

(2016/C 428/19)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: SC IPA SA (Bukareste, Rumānija) (pārstāvis – L. Vasilescu, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt 2016. gada 28. jūnija paziņojumus par parādu Nr. 3241608864 par summu EUR 63 653,58, Nr. 3241608865 par summu EUR 9 630,30, kurus bija izdevusi atbildētāja.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja apgalvo, ka būtībā strīds ir par to, kā aprēķināt netiešās izmaksas saistībā ar līgumu, attiecībā uz kuru atbildētāja ir kā saņēmēja. Dažus gadus pēc līguma noslēgšanas Komisija piemēroja kļūdainu formulu netiešo izmaksu aprēķināšanai, proti, formulu, kas neatbilst līguma nosacījumiem un kas ir pretrunā grāmatvedības vadības vispārpieņemtiem principiem un praksei.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija pamatoja savas pretenzijas ar auditu un piekrita visiem auditora secinājumiem, nepamanot, ka auditoru piemērotā netiešo izmaksu aprēķina metode pārkāpa: (i) saņēmējas grāmatvedības un vadības principus un praksi, kas arī ir noteikts līgumā, un (ii) vispārpieņemtus grāmatvedības vadības principus un praksi.

Tāpat prasītāja apgalvo, ka līguma netiešo izmaksu aprēķina metodes, kādas izmantoja auditori un kurām piekrita Komisija, atšķirās no saņēmējas grāmatvedības sistēmas, kaut arī saskaņā ar līgumu visas izmaksas bija jānosaka atbilstoši parastajiem saņēmējas grāmatvedības un vadības principiem un praksei. Saņēmējas grāmatvedības sistēma bija vienīgā sistēma, kāda bija atļauta saskaņā ar līgumu, un nebija iemesla aizstāt vai nepieņemt saņēmējas grāmatvedības sistēmām, kādas tika izmantotas, lai aprēķinātu līguma netiešās izmaksas.

Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka revīzijas procedūrā auditori nenovērtēja patiesās līguma netiešās izmaksas un ka Komisija, pilnībā piekrītot auditora secinājumiem, izdeva 2016. gada 28. jūnija paziņojumus par parādu Nr. 3241608864 par summu EUR 63 653,58 un Nr. 3241608865 par summu EUR 9 690,30 apmērā, lai atgūtu revīzijā norādītās izmaksu atšķirības.

Prasība, kas celta 2016. gada 19. septembrī – Malta/Komisija

(Lieta T-653/16)

(2016/C 428/20)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Maltas Republika (pārstāvis – A. Buhagiar)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2016. gada 13. jūlija lēmumu, kas ir pieņemts saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001⁽¹⁾, par pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem, kas ir reģistrēti ar atsauces numuru GESTDEM 2015/5711;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav ievēroti Regulā Nr. 1049/2001 noteiktie procesuālie laika termiņi.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvota kļūdaina pieprasījuma par piekļuvi dokumentiem izskatīšana, it kā tas būtu bijis jauns pieprasījums.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvota pieteikuma piekļuvei dokumentiem piemērošanas jomas prettiesiska paplašināšana atkārtota pieteikuma posmā.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja apstrīdētajā lēmumā ir iekļāvusi dokumentus, lai tos paziņotu trešajai personai, kuru izpaušana būtu pretrunā Regulas Nr. 1224/2009⁽²⁾ 113. pantam.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2009. gada 20. novembra Regula (EK) Nr. 1224/2009, ar ko izveido Kopienas kontroles sistēmu, lai nodrošinātu atbilstību kopējās zivsaimniecības politikas noteikumiem, un groza Regulas (EK) Nr. 847/96, (EK) Nr. 2371/2002, (EK) Nr. 811/2004, (EK) Nr. 768/2005, (EK) Nr. 2115/2005, (EK) Nr. 2166/2005, (EK) Nr. 388/2006, (EK) Nr. 509/2007, (EK) Nr. 676/2007, (EK) Nr. 1098/2007, (EK) Nr. 1300/2008 un (EK) Nr. 1342/2008, un atceļ Regulas (EEK) Nr. 2847/93, (EK) Nr. 1627/94 un (EK) Nr. 1966/2006 (OV 2009, L 343, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2016. gada 13. septembrī – Foshan Lihua Ceramic/Komisija**(Lieta T-654/16)**

(2016/C 428/21)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd (Fušuņa, Ķīna) (pārstāvji – B. Spinoit un D. Philippe, advokāti)**Atbildētāja: Eiropas Komisija***Prasītājas prasījumi:**

- atcelt Komisijas 2016. gada 11. jūlija Īstenošanas lēmumu C(2016) 2136, ar ko noraida pieteikumu par daļēju starpposma pārskatīšanu, kurā apskatītu tikai dempinga aspektus saistībā ar galīgiem antidempinga pasākumiem, kas ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 917/2011 ir noteikti Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes keramikas flīžu importam;
- piespriest Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza vienu pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi 17. panta 3. punktu kopsakarā ar 11. panta 3. punktu un 11. panta 5. punktu Padomes 2009. gada 30. novembra Regulā (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ OV 2009, L 343, 51. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2016. gada 18. jūlija rīkojumu lietā F-68/15 Possanzini/ Frontex 2016. gada 23. septembrī iesniedza Daniele Possanzini**(Lieta T-686/16 P)**

(2016/C 428/22)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki*Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Daniele Possanzini (Piza, Itālija) (pārstāvis – S. Pappas, avocat)**Otra lietas dalībniece: Eiropas robežu un krasta apsardzes aģentūra***Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:**

- atcelt Civildienesta tiesas 2016. gada 18. jūlija rīkojumu, ar kuru ir noraidīta viņa prasība;
- apmierināt pirmajā instancē iesniegtos prasījumus;
- piespriest pretējai pusei tiesvedībā atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu, kurš ir iedalīts divās daļās, tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Eiropas robežu un krasta apsardzes aģentūras (*Frontex*) izpilddirektora 2009. gada 27. augusta lēmuma, ar kuru ievieš personāla novērtēšanas procedūru (turpmāk tekstā – “2009. gada 27. augusta lēmums”), 11. panta 4., 5. un 6. punkts, kas tiek interpretēti atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. un 2. punktam.
 - Pirmā daļa ir par Civildienesta tiesas pieļauto kļūtu tiesību piemērošanā, nepārbaudot pamatu, kuru prasītāja ir izvirzījusi pirmajā instancē, attiecībā uz iepriekšēja dialoga trūkumu starp novērtētāju un novērtējamo.
 - Otrā daļa ir par pārsūdzētajā rīkojumā pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, nepārbaudot pēc savas ierosmes iepriekšēja dialoga trūkumu starp novērtētāju un novērtējamo.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts 2009. gada 27. augusta lēmuma 2. panta 2. punkts, jo nav ievērotas *Frontex* iekšienē izveidotās atšķirīgās novērtētāja un novērtējamā lomas.

Prasība, kas celta 2016. gada 7. oktobrī – *Fair deal for expats u.c./Komisija*

(Lieta T-713/16)

(2016/C 428/23)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Fair deal for expats* (Lauzun, Francija) un 8 citas personas (pārstāvji – R. Croft, L. Nelson, E. Hazzan, Solicitors, P. Green, H. Warwick, M. Gregoire, barristers)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atbilstoši LESD 264. panta 1. punktam atzīt par spēkā neesošu Eiropas Savienības Komisijas instrukciju, kura elektronisku paziņota ar 2016. gada 28. jūnija vēstuli ES Komisāru kolēģijas locekļiem un uz kuru atsaucies priekšsēdētājs Ž.K. Junkers savā uzrunā Eiropas Parlamenta plenārsēdē Briselē, 2016. gada 28. jūnijā (SPEECH/16/2356), ar ko Komisijai tiek aizliegts veikt formālas vai neformālas pārrunas ar Apvienotās Karalistes valdību pirms tās paziņojuma par izstāšanos no ES saskaņā ar LES 50. pantu, no vienas puses, un Eiropas Savienības Komisijas priekšsēdētāja paziņojumu, ka iepriekš minēto instrukciju viņš sniedzis ES Komisāru kolēģijas locekļiem “Priekšsēdētāja rīkojuma” veidā, kā viņš to skaidri norādīja uzrunā Eiropas Parlamenta plenārsēdē Briselē, 2016. gada 28. jūnijā, un kas ir ierakstīta angļu un franču valodā Komisijas šīs uzrunas paziņojumos presei (SPEECH/16/2353), no otras puses; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētiem pasākumiem neesot vispār, vai neesot pienācīga, juridiska pamata.

Prasītāji apgalvo, ka:

- nepastāvēt juridisks pamats, pamatojoties uz kuru Komisija varētu atteikties uzsākt pārrunas ar Apvienotās Karalistes valdību un citiem pēc nesaistoša referenduma rezultāta, kamēr nav sniegts nekāds paziņojums atbilstoši LESD 50. pantam;
- apstrīdēto pasākumu pamats neesot balstīts uz objektīviem rādītājiem un – saprātīgi secinot – tas balstās uz to autoru pārliecību;
- apstrīdētie pasākumi esot pieņemti, ļaunprātīgi izmantojot pilnvaras, jo to paziņošana uzrunā “Priekšsēdētāja rīkojuma” veidā esot bijusi maldinoša Eiropas Parlamentam, Komisijas un citu ES iestāžu darbiniekiem un ierēdņiem, dalībvalstu valdībām un ES pilsoņiem.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētie pasākumi diskriminējot Apvienotās Karalistes pilsoņus to pilsonības dēļ pretēji LESD 18. pantam.

Prasītāji apgalvo, ka:

- ar apstrīdētiem pasākumiem būtībā Komisijai tiekot aizliegts veikt pārrunas ar Apvienotās Karalistes valdību;
- Apvienotā Karaliste un tās pilsoņi, un it īpaši prasītāji, ar to tiekot nostādīti būtiski nelabvēlīgākā situācijā;
- ar apstrīdētajiem pasākumiem prasītāji tiekot nostādīti vēl jo nelabvēlīgākā situācijā no viņu pamattiesību, ieskaitot brīvu pārvietošanos, izmantošanas viedokļa.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētie pasākumi esot pretrunā prasītāju pamattiesībām, kas noteiktas ES tiesībās.

Prasītāji apgalvo, ka:

- apstrīdētie pasākumi esot pretrunā prasītāju tiesībām, kas izriet no LESD 20. panta 1. punkta, ieskaitot tiesībām uz brīvu pārvietošanos, ko garantē tostarp LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunkts, 21. panta 1. punkts, 45. un 49. pants un Pilsoņu tiesību direktīva 2004/38/EK⁽¹⁾;
- apstrīdētie pasākumi esot pretrunā prasītāju tiesībām, kas garantētas Pamattiesību hartā.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētie pasākumi esot pieņemti pretrunā LESD 4. panta 3. punktā noteiktajam lojālas sadarbības principam.

Prasītāji apgalvo, ka ar apstrīdētiem pasākumiem tieši Komisijai un tās darbiniekiem tiekot tieši aizliegts ievērot lojālas sadarbības principu, sniedzot Apvienotai Karalistei un citām ES iestādēm palīdzību to uzdevumu izpildē, kas izriet no Līgumiem.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka, tā kā apstrīdētie pasākumi tika pieņemti, lai pilnībā vai daļēji atturētu vai neieteiktu citu ES dalībvalstu pilsoņiem brīvi izteikt savu viedokli (par ES dalību), ko aizsargā Pamattiesību hartas 11. pants, tie esot nelikumīgi.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 158, 77. lpp.).

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV